

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: O čebelnem prezimovanju. — Kaj z medom začeti. — Vrtinec — Dopisi. — List-nica opravištv. — Naznanila.

O čebelnem prezimovanju.

(Dalje.)

Na potrebno toploto za dobro prezimovanje čebel, smo rekli v zadnjič, naj čebelar že takrat ozir ima, kadar si nove panje omišlja. Moramo k temu še nekaj besed dostaviti, ker je ravno te dni nekdo prašal, če bi bilo dobro panje iz lipovih dil izdelovati. Naj mu odgovorjamo tū, ker odgovor ravno k zadnjemu članku sliši ter ga dopolnjuje.

Čebele so (sploh rečeno) z vsakim panjem s kakoršnje tvarine koli si bodi zadovoljne. Zato smo v „Čebeli“ že poročali ter naznanaovali, da so tū in tam poskušali s panjem iz ilovke-prsti, iz šote, popirja, celo iz železa, in čebele so v vsakem panju ostale. Kar lesene panje tiče, bi bil gotovo vsak les dober in pripraven, da bi čebele v panju ostale. Vendar pa moramo reči, da trd les ni za panje, že zaradi teže ne. Zato tudi nikomur na misel ne pride, panje izdelovati iz hrastovega, jesenovega ali orehovega lesa. Tudi kar toploto tiče, nam podaja mehki les boljše tvarino za panje, kakor trd les. Dober les za panje nam daje smreka, jelka, tudi forovna, le gledati je treba, kolikor mogoče, da les ni grčev; dalje lipa, topol, jagnjed, vrba, tudi beka in mačkovna, kjer zadostno debelost doseže. Pri nekterem lesu je napaka, da se rad zvrže, toraj je treba paziti, da je les do dobrega suh. Pri vsem tem se skoraj vsak mehek les, kolikor toliko, zavije in zvrže; kdor hoče toraj stanovitne panje imeti, naj jih dá čez eno ali dve leti, potem ko je čebele v njih imel, vestnemu mizarju še enkrat predelati in popraviti, kar je potrebna.

Povrnimo se zdaj k svojemu predmetu.

2. Drugo vodilo čebelarja za prezimovanje, smo rekli, bodi: Preskrbeti svojim čebelam za zimski čas zadostne hrane. Koliko funtov moramo vsakemu panju medu pustiti, je težko komu določiti, ker reč je zelo nanášavna t. j. odvisna od mnogih okoljšin, in kakor té ravno nanášajo, mora umen čebelar odločiti mero in težo hrane za prezimovanje. Sploh bi smeli reči, da pri navadnih panjih po Slovenskem zadostuje 12 do 15 funtov medu. Mogoče, da pri posebno

ugodnih primerljajih zadostuje tudi le 10 funtov, da — tudi še kak funt manj. Vendar se na take posebno ugodne zime nikar ne zanašajmo, ampak pustimo panjem rajše kak funt preveč, kakor premalo.

V prvem primerljaju nič ne zastavimo, kakor kak funt medú, tedaj 15—20 krajcarjev, kar se pa navadno na spomlad obilno povračuje; nasproti pa v drugem zastavimo cel panj, ki je na spomlad 4—5 gld. vredin in čez leto lahko mnogo dobička vrže. Sploh se skopa lakomnost povsod slabo vračuje, primeroma znabiti nikjer tako slabo, kakor ravno pri čebelarstvu. In vendar tega naši navadni čebelarji dostikrat ne morejo umeti! Čebelarji! rabite pridno tehtnico, kadar pripravljate svojim ljubljankam zimsko ležišče ter jemajte v poštev panj in njegovo kakost, čebelnost panja, dobroto medú, staro in mlado satovje, stanje čebelnjaka i. t. d. Tú naj se kaže in razodeva vaša razumnost, ne pa, da bi mogli čebelam kolikor mogoče veliko vzeti, za prezimovanje jim pa do zadnje trohice proračuniti. Nasledek takega skopega, malo umnega čebelarstva je na spomlad mnogo mrličev in mnogo nezadovoljnosti in popustljivosti čebelarja in potem se poje spet navadna glasilka: „Muha ne dá kruha“.

Umen čebelar odloči le take panje za prezimovanje, kateri imajo zadosti blagá, tudi za dolgo, neugodno zimo, brez da bi jih bilo treba pitati, ali se bati za njih življenje.

Kaj pa, če takih panjev nimamo? So namreč včasih letine toliko neugodne, da tudi boljši panji nimajo zadosti medú za prezimovanje, slabejši znabiti pa nič. Takrat je treba ali pitati, ali združevati. Da je naj bolj naravna in zdatna hrana za čebele méd, vé tako vsak čebelar, toraj naj si tudi prizadeva, če ga sam nima, da ga dóbi pri zanesljivih čebelarjih. Pri takih prodajalcih, ki sami čebelarstva ne umejo, ali kateri od hiše do hiše méd skupujejo, ne svetujemo nikomur pitanca iskati. Zlasti v poslednjih časih smo čuli od toliko nesreč po pitancu, da nekda pač ne toliko. (Sleparstvo je pri vseh rečeh občno zlo postalo.)

Pred dvema leti smo nekomu nasvetovali prav lep in popolno zanesljiv méd. Možu pa je bil méd predrag ter ga je od nekega navadnega prodajalca vzel. Prihranil si je s tem pri 20 funtih res 1 gld. Naj berž je bil tega vesel; al revež je ves čebelnjak s kupljenim pitancem okužil ter v kratkem bil ob vse čebele. Za ničevni dobiček (1 gld.) je imel zgube 100 gld., ali pa še več — da žalosti in kesanja ne omenimo! Kaka primera dobička z zgubo! In vendar tako mnogim velja 1 kr. dobička v trenutku več, kakor še toliko žalostni nasledki v kratki bodočnosti. Naj nam nikdo ne zameri, če o tej priliki rečemo z znano prislovico: „Bog daj norcem pamet!“ Tedaj čebelarji pitajte, če le mogoče, z medom, pa z zanesljivim medom!

Če zanesljivega medú nikakor ni dobiti, naj se pita s sladkornim ledenecem, s sladkorno moko ali tudi z navadnim sladkorjem. Naj boljši je sladkorni ledenec (Kandelzucker); cenejša pa je sladkorna moka (farin). Da se mora s primernim delom vode raztopiti, se umé samo po sebi. Pita naj se mlačno, ne vroče.

Pita naj se ne po malem in po redkem, ampak poklada naj se veliko na enkrat in pogosto drug za drugim. Če se pita po malem, si čebele ne bodo nič prihranile, ampak čebele imajo to za sprotno hrano ter prav vesele letajo, se vé da brez potrebe in dobička; matica pa začne novo zalego nastavlja,

kaj pak da v poznem času za večo škodo, kakor dobiček. Za izgojene čebelice se obrača še potem ves pitanec v hrano, namest da bi šel v zalogo za zimo; da, če se po malem in po redkem pita, še znabiti ne zadostuje, ampak čebele méd za zalego celó iz zaloge jemljejo. Da tak panj svojemu poginu naglo naproti hití, si lahko vsak sam misli.

In zadnjič moramo še opomniti, da kdor misli pitati za prezimovanje, naj pita zgodaj, ne prepozno. Naj boljše je za prezimovanje takoj (berž, precej) pitati, kadar zapazimo, da je paša zunaj popolno nehala. Takrat čebele same za prezimovanje skrbno spravljajo; tudi jim še mogoče, naj tudi na polji medú več ne dobivajo, založeni pitanec zalepiti, ker toliko še zmirom sem ter tje najdejo, da svojo zalogo kisanja obvarujejo.

Kdor zamore čebelam polnega satovja dati, pač naj boljše stori; ker panju je ravno tako pomagano, kakor bi ga bil z medóm panj sam napolnil. Le opomniti je, da naj se nezalepleni méd spredaj dene, zalepleni pa zadej, ker čebele se od spredaj proti sredi nazaj pomikajo, toraj tudi nezalepleni méd kmalo povžijejo, da tako ni v nevarnosti, da bi se pozneje v panju skisal, kar se z nezaleplnim medom mnogokrat zgodi. Prav dobro je, če se čebelam zamore dati sat z rožnim medom, ker na spomlad ga za hrano zalege mnogo potrebujejo. Tudi je tak sat, ker nekoliko stareji, toplejši, kakor novo satovje, v kterega čebele prav nerade in redko kdaj rožni méd shranjujejo.

Če pa čebelar za prezimovanje zarad kakoršnjega koli vzroka pitati ne more, naj lahke panje, še zlasti, če so malo čebelni, saj združuje, da iz dveh enega, ali iz treh dva naredi. Kako naj se to godí, ne bomo tú obravnavali, vé tako vsak čebelar. Le opomnimo, da kakor čez leto ne smemo gledati, koliko rojev imamo, ampak kakošnjih, tako tudi pri vravnavanji za prezimovanje ne štejmo, koliko panjev bomo čez zimo pustili, ampak da pustimo dobre panje z zadostno hrano. Kaj pomaga, če pustimo dva panja s sedmimi ali osmimi funti medú, ko bo gotovo eden ali drugi, naj berž pa oba odmrla, če ne pred, pa na spomlad; če ju pa združimo, bota oba pod eno streho s 15 funti lahko preživela. Ni treba se nikomur bati, da, če dva panja vsak posebej ne moreta živeti, da bi s skupno težo medú vkup tudi ne mogla zime preživeti, ne — primera je vsa drugačna. Ne rečemo, da se na večo ali manjšo čebelnost panjev ni treba nič ozirati; tudi ne zatrudjemo da tako združenih panjev nikoli noben ne odmrje, zakaj vzrokov je premnogo, pač smemo trditi, da se to le redko kdaj zgodi in še takrat zavolj združenja ne.

Naj konečno še dostavljamo, da o takih prilikah se pokaže naj lepše korist in dobroto panja s premakljivim satovjem. Za kaj? ne bomo tú obravnavali, da tolikokrat rečenega ne ponavljamo; tudi je korist tako očitna, da je lahko umé vsak umen čebelar.

(Konec prih.)

Kaj z medom začeti?

V zadnjem listu smo rekli, da so posebni in splošnji vzroki, da letos méd in vosek nimata nobene cene. Na posebne vzroke ni gledati; taki so spremenljivi od danes do jutri, le tú in tam. Drugače se vé da je s splošnjimi. Med temi so taki, ki ostanejo stanovitni, ker javno, državno življenje se je spremenilo ter se

gotovo več ne povrne. Družinske razmere bi se znale kdaj spremeniti, ko bi se ljudstvo hotlo bolj k priprostemu, zmirnemu in naravnemu življenju povrniti. Al kdaj se bode to zgodilo? Moglo bi se še marsikaj družega spremeniti. Naj bi pa čebelarji tega čakali, pridemo še s tem malim čebelarstvom, ki je med nami, popolno na kant. Iskati moramo tedaj družih potov in virov, po katerih zamoremo svoje čebelarske pridelke spečati. Poskusimo si dandanašnje navade, ali tudi razvade k pridu obrniti.

a) Ravno ko to pišemo, ponuja nek lah ter vpije vsem memogredočim na ušesa: „Maroni caldi“ (toplega, pečenega kostanja). Poletni čas so svoje vozičke iz ulic v ulice prepeljavali ter ponujali: „Gefiorenese“ (sladkorno ledenino). Enako delajo drugi z drugim blagom: premogarji so si celó zvonček, bolj prav klopotec, napravili, s katerim nadležujejo celo mesto od jutra do večera. Bi li ne bilo dobro, ko bi tudi čebelarji svoj pridelek začeli sladkosnednemu svetu ponujati ter ga ponujali po trgu, v kaki prodajalnici i. t. d.? Ljudi je dovelj na svetu, ki bi za mali dobiček prodajo prevzeli. Kje se pa pri nas méd dobiva? Pri svečarjih pač, ki ga pa vendar ne ponujajo veliko, ker to ni njih poglavitno poslo; in potem pa v kakih malo vabljivih postranskih ulicah in to le o nekterih časih. Po tem takem marsikdo medú še kupiti ne more, naj bi ga tudi želil, če ga ne bo s posebno marljivostjo iskal. Naj bi se napravila kje na trgu lepa, snažna prodajalnica, ki bi bi bila z medom in z vsemi izdelki medú vedno in obilno prevedena, ne dvomimo, da bi se mnogo medú spečalo med ljudstvo ne le o nekterih praznikih, ampak skozi celo leto. In tedaj bi ga tudi čebelarji v enaki meri spečali.

b) Neka druga navada je dandanes, da se mora vse lesketati — sama snažnost ne zadostuje več. Tedaj je treba tudi umnejšim čebelarjem skrbeti, da si napravijo za svoj čebelni pridelk ne le snažne, ampak, tudi lepe piskrice, skledice, steklenice večje in manjše z razno barvenimi napisi i. t. d., ter jih tako na prodaj postavijo. Za rabo sicer snaga zadostuje, zarad leskečih, raznobarvenih napisov ni méd nič boljši, pa kaj se hoče — tak je svét! Zraven prijetnosti okusa morajo tudi oči kaj imeti, sicer se ne spečá veliko. Čebelarji, podajte tedaj svoje sladčice svetu v takih posodah, v kakoršnjih jih svet zahteva; stroške se vé da, naj tudi svet plača. Tú se kujati, ne pomaga nič; rokodelstvo, ki zahtevam sveta in navade ne vstreza, zaostaja in poslednjič zgine. (Da to vodilo v nravnih, moraličnih rečeh ne velja, menda nam ni treba opomniti.)

c) Spet je dandanašnji druga navada, da se mora vsake reči za en krajcar dobiti; da se tedaj na drobno mnogo speča, na debelo pa znabiti le malo. Marsikomu je znabiti to zeló neprilčno, pa kaj se hoče, vendar je le tako. Zato nam je prav dopalo lansko leto, ko je pri občnem zboru v Lincu nek čebelar prav male štirivogelne satke kazal ter zatrdoval, da se takih veliko več spečá, kakor prime-roma celih navadnih satov. Verjamemo mu prav radi in lahko. Satki so prav majhni ter tehtajo komaj kakega pol funta, sicer pa prav nežni in zapeljivi, da jih gotovo marsikdo kupi, če tudi ni ravno sladkosnedež.

Pri dandanašnjem stanu čebelarstva s premakljivim satovjem se to prav lahko in za kratek čas izvršuje. Družega ni treba, kakor naš navadni romček vzeti, čez sredo eno črto po dolgem, eno po širokem potegniti in imamo štiri linice, za ktere se romčeki pomerijo ter z žebli zbijajo. Ker mali romčki v večega pridejo posebno, ni treba trdnosti, delo gré tedaj ročno od rok. Kak izurjen mizar jih napravi

en dan za celo leto zadosti. Reč se dobro splača, ker taki mali satki so primeroma veliko dražji kakor cel sat in vendar se zlasti po večih mestih vsak čas lahko spečajo.

d) Prizadevajmo si méd od medú ločiti; ker vsak méd ni enake dobrote, pa tudi ne enake cene. Smerekov méd je n. pr. posebno dober za zdravje zavolj smolnatih snoví, nasproti pa je lipov méd naj lepši in okusniši. Vemo, da to ni povsod in vsem čebelarjem mogoče, marsikje in marsikterim pa vendar, če bi se hotli malo bolj potruditi. K temu delu je se ve da neobhodno potrebne delovanje s premakljivim satovjem in médmetalnico. Pri začetku cvetenja kake posebne rastline, se nekaj panjev odloči ter vzame jim staro satovje in s praznim nadomesti, ali se tudi čebele predenejo v drugi panj; če kaže, se naredí nekaj rojev i. t. d. Kadar je potrebno, se po malem sproti pita; kadar je pa ugodno vreme, se vsaki drugi, tretji večer, ali kakor je ravno potrebno (to mora že čebelar sam presoditi) méd izmeče ter prazno satovje nazaj dene. Je znabiti tudi družega medú kaj malega vmes, vendar veči del nikoli veliko, ker čebele gredó naj rajše tje, kjer je obilniša paša. Tak ločen méd je vselej mnogo dražji, in se laglje prodaja, kakor navadni; trud se obilno splača.

e) Dobro bi bilo, ko bi se kaka družba osnovala, ktera bi z medom redno kupčevala, in bi ji bilo mogoče méd od vsakega čebelarja sprejemati ter po poštenu ceni plačevati. Al, to je laglje rečeno, kakor storjeno. Kje neki dobiti ne-sebično družbo, ki bi ne za-se, ampak za čebelarja skrbela?

Čebelarsko društvo se s tem ne more pečati; moglo bi imeti mnogo denarja na razpolaganje in biti tudi drugače osnovano. Tedaj bo taka družba ostala le „pobožna želja“, ki se pa tako kmalo ne bode spolnila, ali pa nikoli. Toraj moramo iskati drugih potov, po katerih svoj čebelni pridelek spečamo. Tako pot nam kažejo razni izdelki iz medú.

(Dalje prih.)

Vrtinec. *)

Sila in potreba, ali tudi radovednost rodijo mnogo novega, pred neznanega. Tako je tudi pri čebelarstvu, zlasti od tega časa, kar je nov panj s premakljivimi satniki iznajden. Na podlagi nove iznajdbe so se umni čebelarji prizadevali panj zboljševati in ga če dalje pripravnějšega storiti. Da je radovednost tudi nekoliko k temu pomagala, kdo bo tajil? Potreba in radovednost: Kaj se v panju godi, kako napreduje, kako o potrebi pomagati, je rodila nov panj, ktereга naj nekaj časa, dokler se pripravniše ime najde, vrtincea imenujemo.

Vsled naznanila tega panja v zadnjih listih so že nekteri popraševali, kdaj jim ga popišemo. Željam toliko laglje vstrezamo, ker smo ga po prijaznosti marljivega čebelarja dr. Razlaga samí vidili. Ne upamo sicer — da naravnost povemo — da bi nov panj kdaj se vdomačil ter bi naši čebelarji občno z njim čebelarili, ker reč ima tudi svoje sitnosti in tirja že mnogo vednosti, sploh pa je tudi predraga; vendar pa zná zvedencem dobro služiti, da skrivnostno delovanje naših čebelic dalje in skrbnejše opazujejo ter nam še marsikaj neznanega razkrijejo.

*) Vrtinec, ali kako hočemo imenovati nov vrteči se panj? Poslednji izraz „vrteči se panj“ nam ni prav nič všeč, dasi je v novejših časih navaden postal. Vredn.

Vrtinec je po unanji podobi osemvogelnik, zelo podoben prvi medmetalnici, ki je bila po Slovenskem znana; po notranjem se bliža okrogli obliki. V sredi obuda je vreteno v navadno dno vstavljeno; vdelana mu je tik dna lesena, široka plošča, ktera se po tem takem z vretenom okrog suče. Na to leseno ploščo je okoli in okoli vretena postavljenih 32 romčkov naše navadne velikosti; vendar pa tako, da med dvema večima se vmes postavlja manjši romček. Reč se lahko umé, če se pomisli, da romčeki so nastavljeni okrog vretena proti obudu (obvodu), kjer je okrožje in prostor proti steni če dalje večí, in če se hoče napolniti, morajo med dva in dva večá romčeka manjši in krajši romčeki priti. Na vrhu vretena je mali ročaj, s katerim se prav lahkotno vreteno s plošo in romčeki vred vrtí. Nasproti žrelca ste za vratica dve stekleni šipi, s kterima se po potrebi in prosti volji odpira in zapira. Vsak satnik ima svojo številko: 1, 2, 3, i. t. d., tako tudi vsaki prostor, kamor se postavlja: 1, 2, 3, i. t. d., tako da ne more biti nobene zmote, kam naj se kak romček pri pregledovanji dene. Tako se lahko vsak satnik posebej vun vzame ter pregleda brez motenja čebel na drugih satnikih; drugzega ni treba, kakor vreteno rahlo vrteti toliko časa, dokler tisti romček s satom, ki ga viditi hočemo, na vrsto pride. Reč je res prav prilična in umetna; človek lahko ves panj od prvega do zadnjega satnika pregleda in popravi, kar je treba, pa mu iz sedeža pred vrticami še celo se premakniti ni treba.

Pripravnost takega panja za čebelorejo je prav očitna, ker:

1. O vsakem času se panj lahko pregleda, dasiravno ga še premakniti ni treba.
2. Vsak sat in ravno tisti, kterege pregledati želimo, se lahko vun vzame ter pregleda, da se drugih satnikov še dotakniti ni treba.
3. Zarad okroglega prostora čebele silno redko kdaj satovje neredno postavljajo in če ga, se neredno satovje brez motenja čebel lahko izreže.
4. Premnoga trotočna zalega se lahko prav naglo odstrani.
5. Pokrite matične zibelke se vsak čas prav lahko izrežejo ter porabijo, kjer jih je treba.
6. Rojev ni treba čakati ter pravega časa zamuditi, ker umetni roji se z naj večó lahkoto vsaki čas delajo.
7. Médmetalnice ni posebej potrebno napravljati; ker vrtinec se z malim spremenom lahko za to vravna. Enako se z malim spremenom (se vé da drugačnem) panj lahko vravna za izgojilnico zalege (Brutapparat).
8. Panj je poletni čas hladnejši in po zimi toplejši.
9. Ker se vsako delo tako lahko in naglo izvršuje, se prihrani mnogo časa.
10. Ker se čebele ne dražijo, kakor v drugih panjih, tudi niso nikoli tako hude ter se mnogo dela, mogoče da celo leto brez pika lahko izvršuje.

Panj stane v delavšnici Oppenheimer-ja v Stuttgartu-Berg 30 mark; z nadavkom in potnino še mnogo več. Naj bi se panj doma izdeloval, pač ne bo toliko stal, vendar mislimo, še zmirom preveč, da bi se ga čebelarji kdaj sploh poprijeli. Tudi bi mogli zarad okrogle oblike vse naše čebelnjake predelati in še marsikaj bi se moglo pri čebelarstvu predrugačiti. Zato tudi Freywirthovega navoda, kako s panjem ravnati, ne bomo priobčevali ter ga opustimo. Naj bi pa tudi „vrtinec“ za občno, splošno rabo nikoli ne bil, je vendar lepa iznajdba ter kaže, kaj umen čebelar s svojim bistrumom premore. Tudi je gotovo, da bode panj zvedencem za opazovanje prav dobro služil ter tudi pripomogel, da se še marsikaj neznanega in skrivnostnega v prid čebelarstva pred spozna in razkrije.

Dopis.

S Trebanske okolice 5. novembra. Letos je bilo za čebelarje prav čudno leto. Prezimovale so čebele še precej dobro; na spomlad so pa imeli nekteri mnogo rojev, marsikteri nasproti malo ali pa tudi nič. Tako je bilo tudi na jesen. Tú ne mislim le svoje domače vasi, kjer se čebelarstvo če dalje bolj ničli bliža, ampak nekoliko večje okrožje, kamor po svojih opraviilih večkrat zahajam. Od Doberniča sem čul, ba se je nek čebelar, ki je tú sèm čebele v pašo pripeljal, prav hvalil ter bil zadovoljn z dobičkom; al malo od tam, komaj ura hodá, so bile čebele pa prav slabe. Enako sem čul od marsikterih čebelarjev, ki so bili tako rekoč sosedje, ali saj ne dalječ drug od drugega, da so bili eni z jesensko pašo zadovoljni, drugi pa so se jako pritoževali.

V tukajšnji okolici se najde sem ter tje prav pripravna lega za čebelarstvo. Imajo tudi marsikteri čebele, al vendar mislim, da še veliko premalo. Kako lepó je tú marsikaka dolinica v zatišji skrita polna lepega sadnega drevja, ajda pri nas že tako posebno dobro rodi, in vendar ima komaj eden ali drugi kaj več panjev. Enako moram tožiti, da se navadni čebelarji malo brigajo za novejšo čebelarstvo s premakljivim satovjem. Menda tudi čebelarsko društvo nima mnogo udov v naši okolici. *) Če Vas ne nadležujem, prosim, pošljite mi nekaj iztisov „Slov. čebele“, kjer so pravila noter; znabiti Vam kakega uda pridobim. Sem ter tje sem se prepričal, da bi še kdo pristopil, al nikdo ga ne opomni in čebelarji še za čebelarsko društvo ne vedó ne. Dobro bi bilo malo bolj društveni list ponujati, sem ter tje bi se še kaj spečalo. Z Bogom.

Listnica opravištva.

G. Fr. P. čebelar v H. v.: Hvalo lepo za poslano. Ker se zdaj ne mudi več, bomo objavili Vaš popis, enkrat po priliki. Če se še kdo oglasi, bomo potem vkup naročili.

Blg. g. A. H. profesor v O.: Semena raznih medunosnih rastlin smó dvakrat udom dajati, pozneje ne več zarad pomanjkanja denarjev. V zalogi jih sicer še nekaj imamo, a kalila ne bodo, saj ne vsa, ker so že prestara. Poprašali že bomo in če kaj dobimo, poslali. Do zdaj nismo mogli dobiti zaželjenega, obetalo pa se nam je. Zarad listov upamo, da je zdaj vse v redu.

G. Fr. D. čebelar v P.: Na Vaše prvo prašanje odgovarjamo, da nevemo, kako se bode še zasukalo. Društvo samó gotovo še posla ne bode moglo prevzeti, ker stane mnogo denarjev; društvo ga pa ne bo imelo, naj bi tudi res stotina novih udov pristopilo, kar je pa še zeló dvomljivo. Res je, da bi društvo lahko to storilo, naj bi imeli več udov; res je tudi, da bi bilo lahko več udov pri prvem, edinem, slovenskem čebelarskem drutvu (vse to smo že stokrat zatrdovali, kakor Vam je znano); al dragi, kar bi lahko bilo, to še ni! Kaj hočemo? Saj še celo tega ni, kar bi imelo biti. „Man muss die Welt nehmen, wie sie ist, nicht aber, wie sie sein sollte,“ nam je večkrat nek po Slovenskem znan profesor rekel.

Na drugo prašanje odgovarjamo, da bomo Vam v kakem poznejem listu željo spoznili.

*) Na, Vašo pošto dohaja en sam list, v Vašo župnijo pa nobedin! Okraj Vašnam je dobro znan, tedaj znano, da je pripraven za čebelarstvo. Nekdaj je bilo tudi precej čebelarjev v okolici in nekaj prav vnetih; kako je zdaj, nevemo. „Mogli bi list bolj ponujati“ pravite. Da, komu pa? Vseh čebelarjev po imenu vendar ne moremo poznati, največkrat ne poznamo nobenega, tedaj jim tudi lista poslati ne moremo. Čč. Duhovščini in učiteljem smo poslali po vsem Slovenskem list in ponižno prošnjo za razširjanje in priporočevanje; če se ne zgodi vredništvo, ni odgovorno, ker več storiti nima pravice, kakor le vljudno za podpiranje prositi. Tega smo pa že gotovo toliko storili ter prosili in se priporočevali vsako leto, da nas graja menda nobena ne zadeva.

Vredn.

Naznanila.

Cena medú je sledeča: Na debelo po 15 do 16 kr. funt, na drobno po 25 — 27 kr. navadni méd, pitanec pa po 30 kr.

Cena voska je, kakor kdo osnaženega prinese, po 60 do 80 kr. funt, za posebno lepo blago tudi kaki krajcar več.

Ker se leto k koncu bliža, vse naše ude, kateri še niso letnine plačali, lepo prosimo, da blagovolijo, nam zaostalo naročnino pred ko mogoče poslati. Kakor je vsakemu znano, je treba konec leta letne račune sestaviti in tudi delalcem zasluženó plačo odrajtati. Ovira se oboje ter mnogo sitnost dela, če letnina zaostaja.

Nektere ude še posebno opozorujemo na §. 7. društvenih pravil, ki se konečno tako le glasi: „Kdor svojega izstopa predsedniku do konca leta ne naznani, se ima za uda tudi za prihodnje leto ter je letno plačo odrajtati dolžan“. — Vsled tega smo društveni list „Slov. Čebelo“ pošiljali vsem, kateri nam izstopa niso naznanili. Ravno vsled 7. §. smo imeli to za svojo dolžnost in se nismo upali lista ustaviti ter častitim udom toliko nezaupnosti kazati. Zdelo se nam je nasprotno postopanje toliko bolj neopravičeno, ker so vsi udje pravila večkrat (posebej in v listu) prejeli, ter pravila niso mogle nikomur neznana biti. Marsikteri udje so zlasti to leto več časa zaostalo letnino z hvaležnostjo poslali, da smo jih čakali ter nekteri še dalje udje ostali, nekteri pa tudi izstopili. In tako ravnanje je posteno. Počakamo radi, saj nam denar vselej prav pride, vemo pa tudi, da mnogo vzrokov sprotno plačo lahko ovira.

Toraj prosimo tudi tiste ude našega društva, ki zaostale letnine do zdaj še niso odrajtali, da blagovolijo to v kratkem storiti.

Kdor ne misli več ud biti ter društvenega lista ne več prejemati, naj nam svoj izstop po pravilih naznani, ali saj list nazaj pošlje. Saj vendar je to mali trud in zlasti poslednje ne stane nobenega solda, ter smemo od prejemnikov lista po pravilih in po keršanski vljudnosti zahtevati.

Pač si želimo mnogo udov in prejemnikov društvenega lista, ne vsilujemo ga vendar nikomur, kar se vé da, tudi ne moremo. Zarad zupanja in ravnanje po društvenih pravilih pa menda ne zasluži niti predstojništvo graje, niti društvo škode.